proletaris de tots els països uniu-vos!

treball

òrgan central del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm.354 Barcelona, octubre de 1.972 Preu: 5 pts

Número Extraordinari

La lluita de masses a les aglomeracions urbanes, barris i pobles, la realització de LA VAGA NACIONAL

Presentem en aquest número extraordinari de TREBALL un estudi dels problemes existents a les barriades i de les nostres tasques en relació amb elles.

Les organitzacions i militants del PSUC han de discutir-lo i utilitzar-lo com una guia per les seves activitats a les aglomeracions urbanes, als barris i pobles.

I

el creixement anàrquic de les ciutats, producte del desenrotllament capitalista

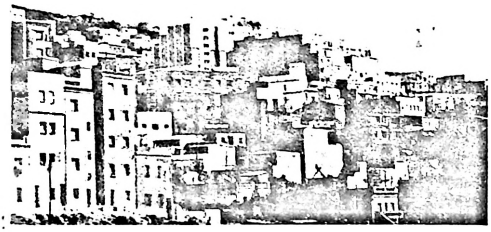

ELS últims anys, els "Plans de Desenrotllament" governamentals i la política econòmica del capital monopolista espanyol s'han orientat cap a l'acumulació de capitals mitjançant la superexplotació de la classe obrera i l'expoliació dels camperols, de les capes mitjanes, de la immensa majoria dels ciutadans.

Recolzant en factors externs, com ara el turisme, les remeses de divises dels emigrants (més d'un milió d'espanyols obligats a abandonar les llars per anar a treballar a l'estranger), la inversió de capitals estrangers (amb la corresponent penetració neocolonialista de l'imperialisme a Espanya, especialment dels Estats Units), etc., el capital monopolista ha propiciat un "desenrotllament" intern particular, de sostre limitat.

El desenrotllament industrial s'ha produït paral·lelament a la ruina de zones extenses del camp i el conseqüent èxode rural cap a les ciutats, que satisfà -ara com abans- la creixent demanda de força de treball a la indústria i els serveis. Grans masses de jornalers i camperols, arrencats brutalment de llur medi familiar, s'han aglomerat de mala manera als suburbis industrials sense que les autoritats franquistes hagin prestat cap atenció a les seves necessitats materials i espirituals.

Amb l'ampliació dels vells centres urbans industrials i amb la creació d'altres nous, ha crescut la demanda de tota mena de serveis i, sobretot, la demanda de vivendes; s'ha encarit extraordinàriament el preu del sòl. Això ha ofert enormes possibilitats a les empreses immobiliàries i constructores, que han fet en pocs anys negocis fabulosos i s'han confabulat amb les autoritats estatals i municipals franquistes per tal d'extreure superbeneficis amb l'especulació del sòl.

Mentre els poders públics ignoren les necessitats escolars, sanitàries, higièniques, esportives, culturals i recreatives de les àmplies masses, donen totes les facilitats a les grans empreses en els seus plans d'ordenació urbana; sacrifiquen espais verts, hospitals, etc., a les apetències dels capitalistes de la Construcció. A les velles deficiències que ja existien, se n'afegeixen moltes d'altres derivades del creixement anàrquic de les barriades situades entorn dels grans nuclis industrials; les masses treballadores són les més perjudicades, pel fet d'ésser confinades en aquestes zones, que són les menys assistides. Però la degradació del medi urbà que resulta d'aquesta política afecta tota la població. L'exigència d'un canvi radical de política urbana no és, doncs, pròpia només de la classe obrera: és una exigència ciutadana i nacional.

Els portaveus del règim i de l'oligarquia, i fins i tot persones de bona fe, afirmen que el creixement urbà al qual assistim és "el preu del progrés". Els comunistes denunciem aquesta idea mixtificadora. En primer lloc, no és la industrialització en general la que produeix aquests ruscs humans gigantescos, sinó la industrialització capitalista, en la qual els capitals van a invertir-se a aquelles zones on hi ha les infraestructures i la mà d'obra abundant que els permetrà de treure beneficis ràpids a curt termini; la lògica capitalista del benefici privat i immediat és el que duu a què les zones ja industrialitzades s'industrialitzin encara més, mentre que les zones rurals, privades de mitjans, s'arruinen i queden despoblades. En segon lloc, no és "el progrés" el culpable de les condicions precàries d'existència de centenars de milers, de milions de famílies, sinó l'avidesa dels monopolis i la incúria del règim franquista, el seu menyspreu per les necessitats del poble. A conseqüència de l'estreta relació que el capitalisme monopolista d'estat estableix entre el govern i els grans capitalistes, aquests reben generoses subvencions, crèdits, desgravacions i avantatges de tota mena -com en el cas MATESA-, mentre "manquen" recursos per canalitzar rius perillosos, per construir escoles i hospitals, per instal·lar llum i clave-gueres als barris populars. Als suburbis i a les ciutats els treballadors no paguen, doncs, "el preu del progrés", sinó el preu del progrés capitalista i franquista.

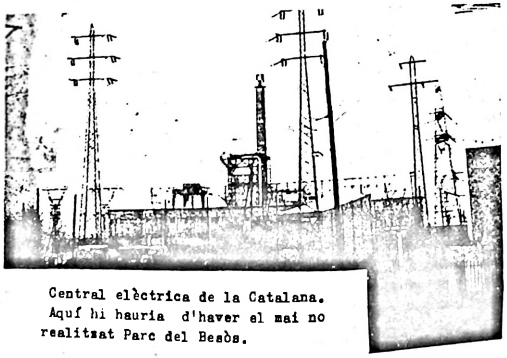

Central elèctrica de la Catalana. Aquí hi hauria d'haver el mai no realitzat Parc del Besòs.

La falta de llibertats agreuja encara més aquests problemes. Els organismes oficials, en particular els Ajuntaments i Governs Civils, estretament lligats a la corrupció dels grans negocis dels monopolis, provoquen la indignació del poble, víctima de tant de robatori. Els escàndols, malgrat els esforços de la dictadura per ocultar-los i fer-hi el silenci a l'entorn, esclaten públicament i comprometen consellers, alcaldes, funcionaris i ministres. Aquest és el cas de l'alcalde multimilionari de Barcelona, Porcioles; del gangster-alcalde d'Hospitalet, España; del de Badalona, Antoja Vigo, i de tants altres.

II

les condicions de vida del poble treballador

¿Com mesurar els sofriments dels treballadors, dels nens i vells, de les dones i de la joventut de les barriades populars? Explotats a les empreses capitalistes amb salaris miserables i amb jornades esgotadores i ritmes brutals de treball durant tot el dia a les fàbriques, tallers i oficines, obligats a efectuar sovint desplaçaments molt llargs en mitjans de transport insuficients i cars, viuen després en condicions inhumanes a les seves zones de residència, que són autèntics ghettos per al poble treballador. L'estudi realitzat per fonamentar la impugnació del Pla parcial que afecta els nou barris de la zona de la Trinitat de Barcelona ha posat en relleu la gravetat dels problemes que pateixen les masses en aquests barris, que sens dubte no són una excepció. Unes dades només: al barri de Roquetes més del 50 % dels veïns són rellogats sense cap dret. El 67 % de les vivendes no tenen aigua, i el 15 % no tenen llum elèctrica. A Torre Baró el 50 % de les vivendes no tenen water, i el 80 % són vivendes en males condicions d'habitabilitat. A la Ciutat Meridiana el 40 % de les vivendes són plenes d'humitat. A diverses zones d'aquests barris no hi ha ni una farmàcia, ni un mercat, ni una escola, ni un centre sanitari; hi ha carrers sense pavimentar, cables d'alta tensió sense protecció, etc.

EL NOTICIERO UNIVERSAL del 23 de setembre proppassat diu que, en 1971, per un total de 80.000 nens en edad escolar, "n'hi havia prop d'uns 8.000 mal escolaritzats i un dèficit de prop de 9.000 llocs escolars". A Santa Coloma, segons la revista GRAMA, més de la meitat dels carrers no són pavimentats; més de la meitat de la ciutat manca de clavegueres; falten dispensaris mèdics i llits als hospitals; el dèficit de llocs escolars és de 14.983, dels quals la majoria -6.488- corresponen a l'ensenyança general bàsica; el 95 % dels nens no tenen cap lloc on anar a jugar; hi ha barriades, com Oliveres, sense cap transport públic.

LA VANGUARDIA del 27 de setembre publica un reportatge sobre el barri de barraques de Can Tunis, on viuen amuntegades més de 4.000 persones -amb 7 persones, de vegades, en una sola habitació-. "Quan es posa a ploure"-diu LA VANGUARDIA- "ja sigui de dia o de nit, a l'hivern o a l'estiu, han d'abandonar els seus habitacles per por que s' s'esfondrin".

Aquestes tremendes injustícies viscudes per desenes de milers de treballadors reclamen que hom lluiti per corregir-les, i no sols amb una visió de futur socialista, sinó dia a dia, fent en cada cas allò que sigui necessari per aconseguir millores immediates que alleugin la situació de les famílies obreres.

Els comunistes proclamem que la solució definitiva d'aquests problemes de les masses a les barriades només és possible en el socialisme, amb la liquidació del sistema capitalista

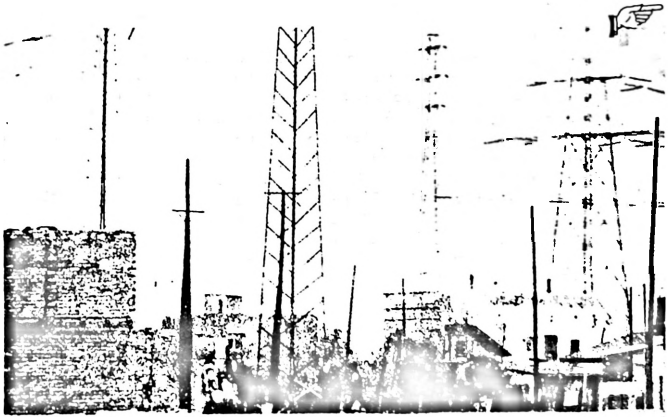

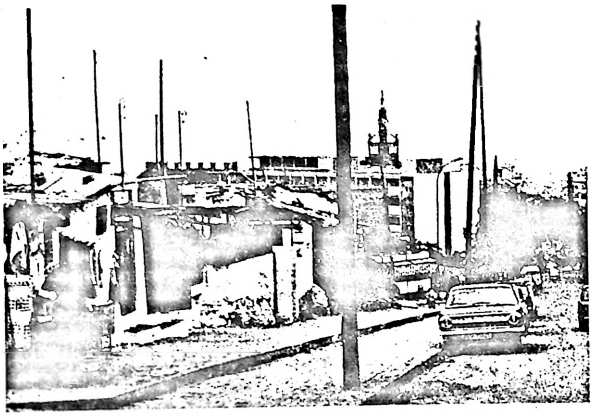

d'explotació i la instauració, amb la democràcia política i econòmica, d'un sistema d'inversions basat no en el lucre privat sinó en l'interès social, i orientada cap a un desenrotllament econòmic que reabsorbeixi i superi els actuals desequilibris territorials. Considerem que la política urbana no ha de ser en mans dels grans interessos privats i dels governants corruptes de la dictadura, sino en mans dels organismes democràtics de les ciutats i barriades que permetin una participació directa dels interessats en l'ordenació del medi ambient en què es desenrotlla la seva vida quotidiana.

Però les conquistes parcials des d'ara mateix,en interès dels treballadors i del poble, tenen una gran significació humana i política, constitueixen un aspecte principal de la lluita contra la dictadura franquista, per la democràcia i el socialisme.

III

la lluita popular

LES masses, que no es resignen a les condicions infrahumanes de vida que els imposen els capitalistes i la seva dictadura franquista,han desenrotllat en l'últim període lluites importants als pobles i a les barriades dels principals centres urbans de Catalunya. Des de les grans manifestacions de Santa Coloma de Gramanet, en 1970, amb la participació de 10.000 persones que exigien la instal.lació de serveis clínics, s'han multiplicat les accions i mobilitzacions per unes reivindicacions o altres. Assemblees, manifestacions i fins i tot barricades als carrers contra els ajuntaments per impedir el vessament d'escombreries a Collcerola, Montjuich, Sant Boi, Gavà i Martorelles. Vaga de pagaments de lloguers a les vivendes de la "Obra Sindical del Hogar" al polígon Espronceda de Sabadell, des de fa gairebé dos anys, i a les barriades de Trinitat-Verdum de Barcelona i al polígon Riera-Marsà de Montornès del Vallès. Recollides de signatures i diverses accions de protesta contra les expropiacions i desallotjaments als barris de la Guineueta Vella i Zona Franca, al carrer Joan Güell, entre els barraquistes del Carmel i del Camp de la Bota a Barcelona, així com a Martorell, als pobles afectats pel projecte de la Riera de Caldes i a d'altres indrets de Catalunya. Manifestacions massives, recollides de milers de signatures, delegacions i d'altres multiples accions dels veïns de tota la zona inundada una i altra vegada pel riu Llobregat, per exigir la seva canalització i les indemnitzacions adequades.

Milers de persones s'han mobilitzat contra els plans d'urbanisme que no tenen en compte els interessos dels veïns afectats, com en el cas de les accions dels anomenats "9 barris" de Barcelona: desenes d'assemblees, recollides de milers de signatures, assemblea el 18 de juliol d'enguany al Cine Trinitat amb l'assistència de més de mil persones, en la qual va ser aprovada l'alternativa pròpia enfront del "Pla parcial" amb l'exigència de vivendes a la zona i lloguers que no sobrepassin el 10 % del salari (reivindicacions que han aparegut també a d'altres llocs). La impugnació del Pla de la Ribera; les exigències dels veïns de Bellvitge presentades davant el ple municipal de l'Hospitalet, obligant els consellers a escoltar-los el passat 21 de juny; la manifestació de centenars de dones amb els seus fills a Sants reclamant zones verdes.

A les barriades de la Verneda es desenrotlla una acció valenta de les dones, les quals han adoptat l'orientació justa de reclamar vivendes a les famílies que viuen en situació dramàtica a les barraques de "La Perona".

L'oposició dels veïns de Collblanc-Torrassa al Pla parcial, les accions de Can Vidalet (Esplugues)reclamant escoles,les efectuades pels veïns del carrer del Carme a Girona, al barri de Torre Forta a Tarragona, al de "Cinco Rosas" de Sant Boi, als barris de Terrassa i Sabadell, a Mataró i la seva comarca, a Cornellà i a d'altres indrets, malgrat la seva diversitat, tenen en comú l'exigència que siguin atesos els interessos de la població. En el curs d'aquestes lluites han estat exigits: vivendes en condicions, escoles, guarderies, centres sanitaris

i esportius, centres culturals, semàfors i passos de peatons. Hom ha protestat contra la carestia de la vida, contre la incúria i els negocis bruts de les autoritats franquistes i les empreses capitalistes.

Aquestes lluites de masses a les barriades i als pobles es situen a la primera línia de combat per la llibertat. El conjunt de les capes populars, en defensar llurs interessos específics, coincideixen amb la classe obrera en la lluita per acabar amb la dictadura corrompuda i per conquerir les llibertats democràtiques, el camí més eficaç que soluciona els problemes plantejats. En un règim de llibertats, on els drets de reunió i associació siguin garantits; on els qui governen i les autoritats municipals siguin elegits democràticament pels ciutadans, revocables i sotmesos a la crítica popular; on la llibertat de premsa sigui una realitat, la lluita contra la corrupció i els negocis tipus "MATESA", així com la defensa de les necessitats de les masses, trobaran un terreny més favorable.

IV

formes de lluita i d'organització de masses a les barriades

AQUESTA amplitud que ja té la lluita a les barriades i la seva extraordinària força i significació, exigeix que els comunistes, que tots els demòcrates i revolucionaris, ajudin les masses a analitzar les experiències acumulades i a obtenir de la pràctica els ensenyaments que els permetin d'escampar i coordinar l'acció, tot aixecant-la a un nivell superior, i tot enllaçant-la amb el procés de realització de la Vaga Nacional.

La primera qüestió que cal plantejar-se és: ¿ Quins han estat els motius pels quals el poble s'ha mobilitzat i ha lluitat a les barriades? La resposta és senzilla. També, tal com a les fàbriques i als centres de treball i d'estudi, les masses s'han mobilitzat, primer de tot a partir dels problemes que més senten: inundacions,escombraries, expropiacions, plans d'urbanisme que els perjudiquen en llurs interessos, manca d'escoles i de guarderies i de condicions d'habitabilitat, carestia de lloguers, falta de serveis públics i d'adequada assistència sanitaria, impostos municipals, semàfors i passos de peatons, exigència de centres culturals i esportius, de zones verdes, etc. Als darrers mesos, la lluita contra la carestia de la vida i contra la situació existent al camp de l'educació (per un ensenyament adequat i gratuït), adquireix una importància rellevant.

Dins d'alguna de les barriades han estat donats els primers passos a fi de relacionar-se entre ells i amb la resta de la població de llur zona,els comerciants i petits empresaris, els quals hem de recolzar en la defensa dels seus legítims interessos contra el saqueig que

Belvitge -exemple de com no deu ésser una ciutat-. Fang, manca d'escoles,de farmàcies...

els imposen les autoritats franquistes i els grans monopolis capitalistes, per mitjà dels impostos i d' altres arbitrarietats, amb les greus conseqüències que per als seus interessos suposen també els Plans d'Urbanisme.

La barriada és un marc que facilita la relació de la classe obrera i de les masses populars amb les capes mitjanes de la població i on poden aparèixer amb més força allò que els és comú en la defensa dels seus interessos concrets, en la lluita contra la dictadura i per la llibertat.

Si partim d'aquests problemes bàsics, arribem a l'elaboració d'alternatives de lluita concreta, establertes en assemblees i reunions àmplies de veïns que de vegades van més enllà del problema inicial i que esdevenen autèntiques plataformes reivindicatives, democràtiques, a nivell de barriada, on són recollides les qüestions més sentides per la població d'aquella zona i es converteixen en objectiu de la lluita unitària i lligada al combat per la realització de l'alternativa democràtica promulgada per l'Assemblea de Catalunya.

La consecució de victòries parcials en l'acció, tal com les aconseguides a Can Clos, és primordial i consolida la unitat de les masses, i els fa confiar en llurs forces. A la pràctica de la lluita, s'imposen als barris la llibertat d'expressió, d'acció i de reunió, la solidaritat antirepressiva. Apareix amb claretat la necessitat d'escollir democràticament els seus representants, de prendre en llurs mens la defensa dels seus drets.

La segona qüestió essencial és: ¿ A través de quins mètodes i formes han estat portades a terme les més importants lluites de masses de les barriades? L'experiència mostra que han estat sempre a través de mètodes oberts, de masses, bo i imposant de fet la legalitat de les accions per la presència multitudinària dels veïns. Tot utilitzant a fons ressorts tan influents i vàlids com la premsa i associacions legals de tota mena, els Col.legis Professionals, les Associacions de Veïns, les Parròquies, etc.,i atorgant-hi un contingut d'autèntica democràcia. Amb el canvi de les formes legals i de la lluita extra-legal. Un dels exemples més alliçonadors és el dels veïns dels "9 barris" de Barcelona (Trinitat-Torre Baró-Vallbona...) que, a la lluita contra el Pla Parcial d'Urbanisme que els afecta, i a partir dels acords presos en diverses assemblees i amb l'elaboració de llur plataforma reivindicativa aprovada en la magna assemblea del cinema Trinitat el 18 de juliol, han aconseguit el recolzament d'amplis sectors ciutadans i col.legis professionals i que l'esmentada plataforma hagi arribat al Butlletí de les Corts a petició del Procurador Tarragona.

La pràctica ensenya que el tret essencial de la lluita als barris ha d'ésser sempre el seu caràcter de masses, unitari, allunyat de tot sectarisme partidista i per això limitatiu, recolzat de ferm en els interessos i necessitats més sentits de les masses. Sobre aquesta base son creades les formes propies d'organització dels veïns i s'hi destaquen desenes, centenars de dirigents del moviment popular. Apareixen o prenen una nova vitalitat i contingut les associacions de veïns i de caps de família; centres socials; cine-clubs; comissions de joves, penyes i clubs de joves, excursionistes i esportives, grups de dones.

A les barriades apareixen, i s'hi desenvolupen, nuclis de comissions de solidaritat que s'han d'impulsar i coordinar entre elles a fi de promoure una resposta ampla i popular contra la repressió en totes les seves formes.

La solidaritat moral,material amb els presos polítics i llurs famílies,amb els treballadors en vaga, amb els sancionats i acomiadats, amb les accions de lluita dels obrers, estudiants, professionals i d'altres sectors de la població, és avui un element fonamental en la lluita contra la dictadura i per la llibertat,la qual és a les barriades on pot i ha de tenir el recolzament més sòlid de masses.

De la mateixa manera les COMISSIONS PRO-AMNISTIA han de ser impulsades a les barriades i pobles,per tal d'unir la població al voltant d'un dels punts essencials de l'alternativa democràtica,l'amnistia per als presos polítics i socials i el retorn dels exiliats polítics.

La lluita de masses a les barriades pot i ha d'ésser, també, base essencial del desenvolupament d'un àmpli moviment popular de solidaritat amb el VIETNAM i amb els pobles d'INDOXINA. La protesta de masses a les barriades contra els bombardeigs criminals i contra tots els actes d'agressió dels imperialistes ianquis, perquè

siguin acceptats els set punts del Programa de Pau del Govern Provisional Revolucionari del Vietnam del Sud, serà una contribució important a la victoria dels heroics vietnamesos i una ajuda al nostre combat mateix.

EN l'impuls i desenvolupament d'aquesta àmplia i important lluita de les masses als barris, han jugat un paper de relleu en alguns indrets, les Comissions de Barri extra-legals, cada dia més foses amb les Associacions de Veïns i de Caps de Família, i amb altres organitzacions i centres legals de caràcter divers, tot parcicipant activament dins els equips de treball que estudien els problemes d'urbanisme, ensenyament, sanitat i d'altres.

Un element essencial és el fet que les organitzacions de masses de les barriades siguin realment autònomes, democràtiques i que escolleixin llurs dirigents. Les assemblees de veïns, d'escala, de carrer, de zona, apareixen com la forma més democràtica per a la informació dels diversos problemes que són plantejats a la barriada, per a la discussió real i oberta, per a l'establiment dels acords necessaris per tal d'organitzar la lluita de cara a la seva realització. Les assemblees són avui òrgans del poder popular, democràtic, enfront de la dictadura i demà seran base de la democràcia econòmico-social en què les masses participaran directament en l'organització de llurs condicions de vida.

Hi juguen també un paper d'importància les denúncies explicatives en "octavilles" i cartells, però encara més els butlletins legals dels barris, autèntics portaveus populars, d'àmplia difusió, que aborden els problemes de les masses amb un llenguatge directe i senzill, abastable a la immensa majoria, tot i aclarint les qüestions debatudes, i amb la popularització dels acords de les assemblees.

Avui apareixen ja com una necessitat de coordinació, l'intercanvi d'experiències, la solidaritat entre les distintes barriades, la generalització de la lluita empresa a cada indret, i no sols a través de les Comissions de Barri, sinó a través de la coordinació de totes les organitzacions legals que existeixen i que tenen enormes possibilitats de desenvolupament democràtic. Aconseguir un nivell més gran de coordinació és una de les qüestions més importants del moment a fi d'extendre-hi la lluita de masses.

Menció a part mereix el problema de les Comissions Obreres de barris. La conveniència d'organitzar els treballadors de les petites i mitjanes empreses i d'aquelles en què, tot i la seva importància, encara no hi ha comissió obrera organitzada, planteja la necesitat de crear comissions de barri. Aquestes han de tenir com a objectiu principal, ajudar a la formació de les CC.OO. de les empreses. En aquesta tasca, cal que hi participin treballadors ja organitzats en les CC.OO. de llurs empreses, els quals poden ésser una ajuda important a causa de les seves relacions i experiència.

Cal distingir amb claretat les CC.OO de barri de les Comissions de Barri i d'altres formes d'organització dels veïns, a fi d'afavorir el desenvolupament d'una i d'altres formes d'organització i de lluita. Les CC.OO. de barri han de relacionar-se i coordinar llur acció amb les comissions obreres del ram i de l'àmbit local.

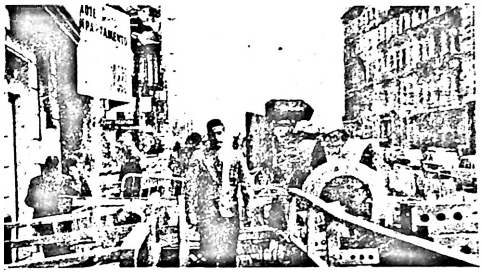

El caos invadeix la vida ciutadana...

conclusions

EN la marxa vers la Vaga General i la Vaga Nacional, el front de lluita de masses a les barriades pren una importància de primer ordre.

A les barriades, les masses s'organitzen i lluiten en defensa dels seus drets i interessos, s'enfronten amb els plans d'explotació i d'expoliació dels monopolis capitalistes, amb la violència i repressió de la dictadura franquista i les seves autoritats.

La lluita de masses a les barriades enllaça directament amb la lluita per la unitat antifranquista i democràtica, per la realització dels punts de l'alternativa aprovats per l'Assemblea de Catalunya. La lluita per l'AMNIS-

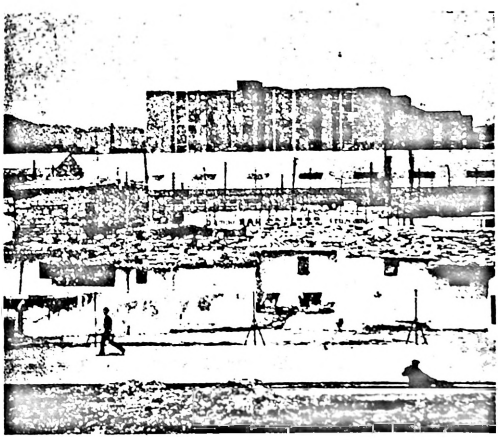

TIA, per les llibertats polítiques nacionals, per les eleccions democràtiques de tots els organs del poder, tenen a les barriades una base fonamental per al desenvolupament i plasmació de masses. La difusió i àmplia explicació del programa de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA -i de la significació de reivindicar l'ESTATUT de 1932 com a punt de partida per al desenvolupament democràtic de Catalunya- entre les masses populars dels diversos barris i amb la seva fusió amb les alternatives concretes de cada indret -i així s'aconsegueix que la majoria de la població els prengui com a seus- és avui una de les tasques més importants a realitzar.

Arran d'aquesta activitat sorgeixen i s'enforteixen als barris i als pobles els partits polítics i d'oposició i els moviments i organitzacions de masses,i es creen a totes bandes assemblees democràtiques lligades a l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, que li donen una dimensió autènticament nacional.

Aquestes assemblees locals, embrions del futur poder democràtic,són necessàries per tal d'organitzar i dirigir a cada lloc la lluita de masses que ha d'acabar en la Vaga Nacional i per tal d'assegurar que aquesta culmini en la substitució dels organismes del poder franquista per d'altres que siguin representatius i democràtics amb autenticitat.

Desenvolupar les formes de lluita oberta de les masses als barris vol dir avançar pel camí de la llibertat a diversos nivells,que ja avui el poble sigui qui s'organitzi i decideixi,que ningú no pugui suplantar la representativitat de les masses ni parlar en el seu nom sense que elles ho hagin decidit i aprovat. Això és avui una garantia per a la lluita antifranquista i demà ho serà de cara que la llibertat no sigui falsejada, ni serveixi cap més interès que el del poble treballador.

★

LA lluita popular als barris, per llur composició social complexa i perquè mai no són del tot homogenis des del punt de vista de classe, originen, per un cantó,diverses formes d'acció i per l'altre, la coïncidència amb el proletariat de diversos sectors i capes socials en el plantejament de qüestions primordials.

Així, obrers i empleats, petits comerciants i industrials,mestres,metges, professionals i intel.lectuals, estudiants, sacerdots; i també alguna vegada militars i membres de les forces armades amb llurs famílies, s'uneixen per idèntiques exigències en un mateix combat, com ho ha provat l'experiència. A més a més, els problemes produïts per la lluita de les masses populars a les barriades, en desborden els límits. Hi fan intervenir com a assessors i experts els professionals i intel.lectuals,àdhuc llurs organismes i Col.legis Oficials i posen al servei del poble els seus coneixements tot defensant-ne les reivindicacions. Això és una forma de viva plasmació de l'ALIANÇA DE LES FORCES DEL TREBALL I DE LA CULTURA, en la crítica de la realitat socio-política actual per tal de transformar-la a través de la preparació de les condicions per a la Vaga General política i la Vaga Nacional, i a través de l'elaboració d'una perspectiva democràtica i revolucionària que sorgeix de les necessitats i exigències de les masses populars vers el futur.

★

Les organitzacions del PSU, els seus comitès i militants, han de prendre en les seves mans la problemàtica de les concentracions urbanes i incorporar-la al seu treball. Que no resti cap problema de les masses de les barriades aliè als comunistes !

No es tracta pas que el Partit substitueixi l'organització autònoma dels moviments de masses, cosa que fóra negativa, sinó que ha de jugar el paper de direcció política que li correspon; es tracta que els comunistes hi aportem la nostra experiència i coneixements, que siguem a les primeres files de combat, que aclarim els problemes tot estudiant-los i trobant, amb els altres revolucionaris i demòcrates, amb les masses, les solucions adequades.

El Partit, pel seu comportament i la seva lluita, ha de conquerir la confiança de les masses a les barriades i guanyar-ne per a les seves files els millors combatents.

★

Carrers sense pavimentar, fang, cables d'alta tensió sense protecció, manca d'aigua corrent a les cases, etc., es una panoràmica del barri "La Catalana".